

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Z. G. P.**, zast. JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem se sídlem Klatovy, Čs. legií 172/I., proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, **za účasti:** S. I., zast. JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Národní 32, o kasačních stížnostech žalovaného a zúčastněné osoby proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 193/2005 - 58, ze dne 27. 3. 2006,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti ve věcech vedených u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 3 As 42/2006 a 3 As 44/2006 **se spojují** ke společnému projednání. Vůdčí věci **se určuje** věc vedená pod spisovou značkou 3 As 42/2006.
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 Ca 193/2005 - 58, ze dne 27. 3. 2006 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil Městský soud v Praze rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č.j. O-93448, ze dne 15. 3. 2005 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zrušeným správním rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „Úřadu“) ze dne 3. 7. 2003 o zamítnutí návrhu žalobce na výmaz kombinované ochranné známky ve znění „S. V.“ ve vlastnictví společnosti S. I. z rejstříku ochranných známek.

Městský soud v Praze vycházel při posuzování věci z následujícího skutkového stavu:

Dne 24. 7. 1996 zapsal Úřad průmyslového vlastnictví kombinovanou ochrannou známku ve znění „S. V.“ do rejstříku ochranných známek pro „v. r. t.“ ve třídě mezinárodního

třídění výrobků a služeb. Návrhem ze dne 25. 11. 2002 se žalobce domáhal výmazu napadené ochranné známky, neboť obsahuje zeměpisná označení „R. V.“ (r. v.), „IMPORTED FROM RUSSIA“ (dováženo z Ruska), avšak výrobky, které jsou napadenou ochrannou známkou označovány, nemohou mít ruský původ, ani nemohou být z Ruska dováženy, neboť současný vlastník napadené známky, S. I., neobdržel od předchozího vlastníka známky, S., M., licenci na užívání této známky a výrobu v. Lihoviny označované napadenou známkou tak obsahují zeměpisná označení, která ve vztahu k označované vodce nemají deklarovaný původ. Žalobce se dovolával čl. 23 odst. 2 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví včetně obchodu s padělaným zbožím, která je jednou z dohod tvořících Přílohu 1 k Dohodě W. (dále jen „Dohoda T.“), podle něhož má být platnost zápisu ochranné známky pro lihoviny, která obsahuje zeměpisná označení, zrušena na žádost dotčené strany ve vztahu k těm lihovinám, které nemají tento původ.

Žalobce se dále dovolával článku 6 quinquies bodu B. odst. 3 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 3. 1883, revidované v Bruselu dne 14. 12. 1900, ve Washingtonu dne 2. 6. 1911, v Haagu dne 6. 11. 1925, v Londýně dne 2. 6. 1934, v Lisabonu dne 31. 10. 1958, ve Stockholmu dne 14. 7. 1967 a v Paříži dne 2. 10. 1979 (dále jen „Pařížská úmluva“), podle kterého mohou být tovární a obchodní známky, o kterých toto ustanovení pojednává, odmítnuty k zápisu nebo zrušeny kromě jiného i v případě, jestliže odporují dobrým mravům nebo veřejnému pořádku, a zejména mohou-li klamat veřejnost.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podle českého právního řádu nelze ochrannou známkou zrušit z důvodu klamavosti, neboť tato nepatří mezi důvody výmazu ochranné známky podle ust. § 25 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 137/1995 Sb.“). Namítatel pak podle něj žádnými relevantními doklady neprokázal, že je dotčenou stranou, tj. stranou, která má k napadené ochranné známce nebo výrobkům touto známkou označovaným nějaký určitý vztah. Nedoložil rovněž, že by předmětnou ochrannou známkou byly označovány výrobky, které nemají touto známkou deklarovaný původ. Co se týká čl. 6 quinquies bodu B. odst. 3 Pařížské úmluvy, nedoložil žalobce ani jakým způsobem napadená známka odporuje dobrým mravům nebo veřejnému pořádku. Namítatel podle správního orgánu zakládá konstrukci o údajné klamavosti předmětné ochranné známky pouze na domněnce, že ji její nynější vlastník používá pro výrobky, které pocházejí a jsou dováženy z jiného místa původu, než je na této známce uvedeno. Tuto konstrukci je dle názoru Úřadu nutno odmítnout jako účelovou a nepodloženou důkazy, a nelze ji tudíž akceptovat jako důvod výmazu.

V řízení o podaném rozkladu se předseda Úřadu zabýval nejprve otázkou aktivní legitimace namílatele k zahájení řízení. Pojem „dotčená strana“ uvedený v čl. 23 odst. 2 Dohody T. je podle jeho názoru nutno vyložit v kontextu se zněním odstavce 1, který zavazuje členy Dohody, tj. členské státy, aby dotčeným stranám zajistili právní prostředky k zabránění užívání zeměpisného označení identifikujícího vína nebo lihoviny, které nepocházejí z místa uvedeného v příslušném zeměpisném označení. V tomto kontextu nepřisvědčil žalobci, že „dotčenou stranou“ je nebo může být kdokoliv. Může jí být jen ten, kdo je dotčen na svých zájmech. To ovšem namítatel nijak neprokázal. V této souvislosti pouze uvedl, že jeho zájem a dotčenost jsou nepochybné a požadavek na průkaz jeho zájmu na věci by tak byl nad rámec Dohody T.

Žalovaný dále dovodil, že v daném případě nelze použít speciální ustanovení o účastenství v řízení podle § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., neboť návrh na výmaz nebyl podán podle ust. § 25 tohoto zákona. Žalovaný proto postupoval podle ust. § 14 zákona

č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V této souvislosti konstatoval, že žalobce není organizací příslušnou rozhodovat o tom, kdo je v Rusku oprávněn ochranné známky používat, není ani vlastníkem ruské analogie české národní známky. Jeho práva jsou tak existencí národní ochranné známky s účinky v České republice dotčena jen v takovém rozsahu, jako jsou dotčena práva všech třetích osob zdržet se užívání takového označení na území České republiky. Na základě těchto úvah žalovaný uzavřel, že aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na výmaz ochranné známky podle mezinárodní smlouvy (čl. 23 odst. 2 Dohody T.) nelze dovodit ani ze správního řádu.

Přes výše popsany závěr žalovaný následně posoudil otázku klamavosti předmětné ochranné známky. Tato podle něj nebyla zapsána v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., platného v době jejího zápisu, a tudíž ji nelze prohlásit za neplatnou na základě ust. § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách). Žalovaný rovněž neshledal důvod pro zrušení ochranné známky podle ust. § 31 odst. 1 písm. c) tohoto zákona.

V žalobě žalobce namítal zejména nesprávnou aplikaci Dohody T. na daný případ, jakož i porušení ust. § 33 odst. 2 správního řádu žalovaným. Posléze uvedené pochybení spatřoval v tom, že v průběhu správního řízení nebyl seznámen s obsahem čestného prohlášení ředitele společnosti S. I., předloženého vlastníkem dotčené známky jako důkaz ruského původu vodky jím produkovávané. O existenci tohoto prohlášení se žalobce dozvěděl až z napadeného rozhodnutí.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu, jakož i dalších skutečností vyplývajících ze správního spisu, týkajících se předcházejícího řízení o převod práva k ochranné známce, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí předsedy Úřadu je třeba zrušit, neboť v původním řízení o převod práva k ochranné známce „S. V.“ nevycházelo dokazování z originálních dokumentů, a to přesto že z dokladů soustředěných ve správním spise plynou zřetelné rozpory týkající se osoby vystupující při převodu práv k ochranné známce za původního vlastníka. Uvedené rozpory je dle názoru Městského soudu v Praze nutno v dalším řízení řádným dokazováním odstranit. Soud proto rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadli kasační stížností žalovaný a zúčastněná osoba. Žalovaný opřel svou stížnost o důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Dle jeho názoru nebyla napadeným správním rozhodnutím založena, změněna, zrušena či závazně určena žádná práva účastníků řízení, ani všech třetích osob, které jsou obecně vázány zápisem ochranné známky do rejstříku. Uvedené rozhodnutí tedy nepodléhá přezkumné činnosti soudu. Žalobce pak dle jeho názoru žádný zásah do svých subjektivních práv v žalobě (ani ve správním řízení) netvrdil. V žalobě se domáhal přezkumu rozhodnutí předsedy Úřadu zejména z důvodu nesprávné aplikace mezinárodních smluv. Převod ochranné známky, ke kterému došlo v roce 2000, žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nijak nezpochybnil. Tento převod nebyl předmětem správního řízení, jehož rozhodnutí bylo napadeno správní žalobou. Městský soud v Praze tak vybočil z mezí žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a zabýval se otázkami, které s projednávanou věcí nijak nesouvisely. Soud tedy podle žalovaného nezjistil správně skutkový stav, neboť neurčil, zda žalobce

je schopen svým podáním zahájit soudní řízení, a nepostupoval v souladu s procesním předpisem, který mu ukládá přezkoumat napadené výroky v mezích žalobních bodů. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Zúčastněná osoba napadla rozsudek soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Shodně s žalovaným má za to, že soud svým přezkumem vybočil z mezí žalobních bodů, navíc pak rozhodoval o odlišném správním řízení, než o jaké v projednávané věci jde. Rovněž dle jeho názoru nebyl soud oprávněn přezkoumávat rozhodnutí žalovaného o zápisu změny majitele dotčené ochranné známky a pokud tak učinil, překročil tím svou pravomoc stanovenou soudním řádem správním. Také zúčastněná osoba proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem ze dne 25. 8. 2006 navrhl obě stížnosti zamítnout. Trvá na klamavosti předmětné ochranné známky a na tom, aby se žalovaný touto otázkou dále zabýval.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné. Z jejich obsahu je zřejmé, že stěžovatelé napadají rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost, resp. pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jelikož skutkový stav, tak jak byl popsán Městským soudem v Praze, považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně zjištěný, vycházel z něj sám i v řízení o kasační stížnosti.

O stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Předně je třeba přisvědčit oběma stěžovatelům, že Městský soud v Praze opřel své rozhodnutí o skutečnosti, jež s projednávaným případem nijak nesouvisí. V dané věci byl předmětem správního řízení návrh žalobce na výmaz ochranné známky z rejstříku, nikoli zápis změny majitele této známky, o kterém bylo vedeno správní řízení v roce 2000. Důvodná je rovněž námitka, podle níž soud vybočil z mezí přezkumu vytyčených žalobními body, neboť tyto směřovaly proti zcela jiným skutečnostem, zejména týkajícím se aplikace výše citovaných mezinárodních smluv na daný případ. Rozsudek Městského soudu v Praze je proto nutno posoudit jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, ve vztahu k projednávané věci irelevantní.

Oprávněnou pak Nejvyšší správní soud shledal rovněž námitku žalovaného, podle níž se soud opomněl vypořádat s otázkou aktivní legitimace žalobce k podání správní žaloby. Jedná se o podmínku řízení, kterou je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti předtím, než přistoupí k věcnému posouzení žaloby. Žalovaný její nedostatek namítal ve svém vyjádření k žalobě a s ohledem na obsah napadeného správního rozhodnutí není její posouzení zdaleka jednoznačné. Tím, že se Městský soud v Praze s touto otázkou nevypořádal, zatížil své rozhodnutí rovněž jinou vadou řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*in fine*).

Jelikož Nejvyšší správní soud shledal v daném případě naplnění stížního důvodu podle výše uvedeného ustanovení soudního řádu správního, zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm se soud zejména vypořádá s otázkou

aktivní legitimace žalobce k podání žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu. Odpověď na ni předpokládá předchozí posouzení otázky způsobilosti žalobce k podání návrhu na výmaz ochranné známky z rejstříku. O této však není dle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě pochyb, a to přes opačný závěr žalovaného v tomto ohledu. Žalovaný ve svém rozhodnutí uzavřel, že žalobce není aktivně legitimován k podání návrhu na výmaz podle ustanovení Dohody T. Dále konstatoval, že nemohl pro posouzení otázky účastenství použít ust. § 38 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., neboť návrh nebyl podán podle § 25 tohoto zákona (resp. navrhovatel uvedl, že „*daný případ nespadá do vymezených důvodů výmazu podle ust. § 25 zákona č. 137/1995 Sb.*“). Proto žalovaný vycházel z obecné úpravy účastenství ve správním řádu, zde však citoval (a rozhodoval) pouze podle jeho ust. § 14 odst. 1. Dle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval předseda Úřadu nesprávně.

Předně je Nejvyšší správní soud toho názoru, že správní orgán měl posoudit podaný návrh podle jeho obsahu. Dospěl-li žalovaný k závěru, že žalobce není aktivně legitimován podle čl. 23 Dohody T, měl návrh žalobce projednat podle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 137/1995 Sb., tj. jako návrh třetí osoby, k jehož podání je oprávněn každý. Vzhledem k uplatněným námitkám pak bylo na místě věc posoudit z hlediska ust. § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 137/1995 Sb., podle něhož je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení přihlašované pro vína či lihoviny, které obsahuje zeměpisný údaj, aniž by víno či lihovina měly takovýto zeměpisný původ (ustanovení bylo do zákona č. 137/1995 Sb. doplněno právě za účelem splnění závazku vyplývajícího pro ČR z Dohody T.). Pro účastenství žalobce ve správním řízení podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu tedy nebyly v daném případě splněny zákonné podmínky, aktivní legitimace žalobce k podání návrhu na výmaz podle speciální úpravy v zákoně č. 137/1995 Sb. je však nesporná.

Z uvedeného pak vyplývá, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., kdy se ovšem uplatnitelné námitky omezují na jeho procesní práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, publ. pod č. 379/2004 Sb. NSS), případně práva přiznaná oním zvláštním zákonem.

V novém řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Zde rozhodne rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

